

A Békesség Fejedelme

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 9–12

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk; és az uralom az ő vállán leszén, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ézs 9:6)!

„Dr. Robert Oppenheimer, az első atombomba elkészítésének vezetője megjelent az Amerikai Egyesült Államok Kongresszusának Bizottsága előtt. Azt tudakolták tőle, hogy van-e valami védekezési lehetőség a fegyver ellen. »Természetesen – felelte a nagy fizikus. – Ami pedig...«

Dr. Oppenheimer tekintete átfutott az elnémult, várakozó közönségen, és csendesen azt mondta: »A béke« (Paul Lee Tan, szerk.: *Encyclopedia of 7,700 Illustrations: Signs of the Times*. Rockville, Md., 1979, Assurance Publishers, 989. o.).

A béke az emberiség csalóka álma. Egyes becslések szerint a feljegyzett történelemnek mindössze 8%-ában volt a földön teljes béke. Az évek során pedig legalább nyolcezer békeszerződést szegtek meg (lásd i. m. 987. o.). 1895-ben Nobel Alfréd, a dinamit feltalálója alapítványt hozott létre azok díjazására, akik kiemelkedő módon járultak hozzá a békéhez (i. m. 988. o.). Viszont az elmúlt években még néhány Nobel-békedíjas is részese volt erőszakos konfliktusoknak.

Ezen a héten arról fogunk olvasni, aki egyes-egyedül képes igazi és örökkévaló békét teremteni.

GALILEA BAJA VÉGET ÉR (ÉZS 9:1-5)

Miért kezdődik Ézs 9:1 verse olyan szóval („De”), ami azt jelzi, hogy az azt követő rész ellentétben áll az előzőekkel?

Ézs 8:21-22 szakasza azok reménytelen állapotát írja le, akik az igaz Isten helyett az okkultizmus felé fordulnak: bárhová néznek, „*mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, Ő pedig a sűrű sötétben elhagyta*” (Ézs 8:22)! Ezzel szemben, eljön az idő, amikor „*nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van*” (Ézs 9:1). A szöveg a galileai vidék népét jelöli meg, hogy ők kapnak majd „*nagy világosságot*” (Ézs 9:2). Megsokasodik a nemzet, és örülnek majd, mert Isten összetöri „*az őt nyomorgatók botját*” (Ézs 9:4). Azért nevezi itt meg a Galileai-tó vidékét, mert az volt az egyik elsőként meghódított terület Izraelben. Akház segélykérő üzenetére válaszul III. Tiglat-Pilezer elfoglalta Észak-Izrael galileai és a Jordánon túli területeit, fogságba vitte a lakosság egy részét, és asszír tartománnyá nyilvánította a térséget (2Királyok 15:29). Ézsaiás tehát azt üzenté, hogy azok szabadulnak meg először, akiket elsőként ígáztak le.

Kit használ fel Isten arra, hogy megszabadítsa a népét (Ézs 9:6-7)?

Mikor és hogyan teljesedett be Ézs 9:1-5 szakaszának próféciaja (Máté 4:12-25)?

Nem véletlenül lett Galilea vidéke a helyszíne Jézus korai szolgálatának, ahol reményt adott a népnek, amikor Isten országának a jó híret hirdette, gyógyította az embereket, így ördögösöket is megszabadított az okkultizmus kötelékéből (Máté 4:24).

Tökéletes példáját látjuk itt annak, hogy a Biblia az Ószövetség idején megtörtént eseteket felhasználja az újszövetségi idők előképeiként. Az Úr az egyik kor képeit elegyíti a másik kor képeivel. Így van ez *Máté evangéliuma* 24. fejezetével is, amikor Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkező romlását Jézus a világ végidei pusztulásával említette együtt.

Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné tőlünk, hogy miből szabadított meg minket Jézus? Mi a személyes bizonyágtételünk Krisztus hatalmáról, ami megmutatkozott az életünkben?

GYERMEK SZÜLETIK NEKÜNK (ÉZS 9:6-7)

Itt található *Ézsaiás próféta könyvében* a harmadik különleges születés, ami Immánuel és „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*” születésének megemlézése után következik.

Mi a különleges a Gyermekekben, akit ezek a versek említenek (Ézs 9:6-7)?

Figyeljünk fel rá, hogy a Szabadítónak több neve/leíró jelzője is van! Az ókori Közel-Keleten a királyoknak és istenségeknek több nevet adtak, hogy ezzel is mutassák nagyságukat. A gyermek „csodálatos”, pontosan úgy, ahogyan az Úr isteni Angyala is „*csodálatosként*” mutatkozott be Sámson édesapjának (Bír 13:18; – ugyanaz a szavak gyökere a héberben), majd pedig felszállt a menny felé Manóah oltárának áldozati lángjában (Bír 13:20), és így előképként utalt a saját áldozatára, több mint ezer évvel korábban. Úgy nevezi még a szöveg, hogy Isten („*erős Isten*”) és örök Teremtő („*örökkévalóság atya*”); lásd még Lk 3:38 – Ádám az Isten fia). Ő a Dávid házából való Király, akinek békén alapuló országa örökre megáll.

E tulajdonságok alapján egyedül ki lehet ez a Gyermekek (lásd Lk 2:8-14)?

Egyesek próbálták Ezékiás királlyal azonosítani, de a leírás messze felülmúl mindent, ami egy átlagos emberre igaz lehetne. Egyedül egy személyre illik a kép: Jézus Krisztusra, Isten Fiára, a Teremtőre (Jn 1:1-3, 14; Kol 1:15-17; 2:9; Zsid 1:2), aki azért született a világra, hogy megmentsen bennünket és békét hozzon nekünk. Ővé minden hatalom mennyen és földön, és mindig velünk van (Mt 28:18-20). Képes volt egyszerre megtartani isteni természetét, miközben örökre emberré lett, ezzel is jelképezve, hogy együtt tud érezni a gyengeségeinkkel (Zsid 4:15). „*Mert egy gyermek születik nekünk*” (Ézs 9:6) mindörökre! „Amikor Krisztus világunkba jött, Sátán a földön működött, és Krisztus ösvényének minden egyes lépésénél ellenszegült, a jászoltól a Kálváriáig. Sátán azzal vádolta Istent, hogy miközben önmegtartóztatást követel az angyaloktól, Ő maga mit sem tud annak jelentéséről és nem is akar semmiféle áldozatot hozni másokért. Ezt a vádat emelte Sátán Isten ellen a mennyben, és miután kivettetett a mennyből, szüntelen azzal vádolta Istent, hogy olyan szolgálatot követel, amit Ő maga sem tenne meg.

Krisztus eljött a világba, hogy szembenézzen e hamis vádakkal és bemutassa az Atya jellemét” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 373. o.).

Mit árul el ez az idézet Isten jelleméről?

ISTEN HARAGJÁNAK BOTJA (ÉZS 9:8–10:34)

Ez a szakasz magyarázza Ézs 9:1-5 részét, ami szabadulást ígér az elcsüggedt, meggyötört nép számára, amelyik az okkultizmusban bízott és katonai hódítás, elnyomás áldozata lett: „*az öt nyomorgatónak botját összetörd, mint a Midián napján*” (Ézs 9:4).

Olvassuk el a fenti igeszakaszban Isten népe szenvedésének történetét! Vessük össze a 3Móz 26:14-39 részében található átkokkal! Isten miért külön szakaszokban és nem egyszerre büntette meg a népet? Mit árul ez el a jelleméről és a céljairól?

Ha Isten el akarta volna pusztítani a népet, akkor azonnal átadhatta volna őket az asszíroknak. Viszont türelmes volt: „*mert nem azt akarja, hogy némelek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen*” (2Pt 3:9, RÚF). Amint a „bírák” idejében, úgy Isten ekkor is megengedte, hogy Júda és Izrael népe megtapasztalja balgaságuk bizonyos következményeit, és így mérjék föl, mit is tettek, illetőleg lehetőségük legyen jobb döntést hozni. Amikor kirtartottak a bűn mellett, megkeményítették a szívüket Istennel és a prófétái által küldött üzeneteivel szemben, akkor visszavonta róluk védelmét. Ők azonban továbbra is lázadtak. Ez a folyamat addig húzódott lefelé tekeredő spirálként, amíg már nem volt más lehetőség Isten számára.

Olvassuk el Ézs 9:8–10:2 szakaszát! Milyen bűnöket követett el a nép? Ki ellen vétettek? Ki bűnös közöttük?

A szabad akarat valóságát figyelhetjük meg itt is, mint az egész Bibliában. Isten szabadnak alkotta meg az embert (így kellett tennie, különben nem tudnánk igazán szeretni Őt), a szabadság pedig a rossz lehetőségét is magában foglalja. Bár Isten időről időre magához akar minket vonzani szeretetének és jellemének kinyilvánításával, azt is megengedi, hogy szembesüljünk rossz döntéseink gyümölcsével, értsd: a fájdalommal, a szenvedéssel, a félelemmel, a zűrzavarral és így tovább, mivel ez segít felismernünk, hová vezet, ha elfordulunk tőle. Ám gyakran még ezek sem veszik rá az embert, hogy elhagyja a bűnt és az Úrhoz térjen. Csodálatos dolog a szabad akarat, nem lennénk nélküle emberek, de jaj azoknak, akik visszaélnék vele!

Hogyan használta fel Isten a saját életünkben a szenvedést arra, hogy letérítsen bennünket a rossz útról? (Vagy előfordulhat, hogy még mindig nem értjük az üzenetet?)

GYÖKÉR ÉS VESSZŐSZÁL EGYBEN (ÉZSAIÁS 11)

Ki az a „hajtás”, aki „Isai törzsökéről” (RÚF) sarjad ki Ézs 11:1 verse szerint (lásd még Zak 3:8; 6:12)?

Ézs 11:1 verse folytatja 10:33-34 szakaszának képvilágát a megmetszett fáról. Isai törzsöke jelképezi azt a gondolatot, hogy Dávid (Isai fia) dinasztija elveszíti majd a hatalmát (Dán 4:7-14, 17-23). Viszont egy „Vesszőszál/hajtás” (RÚF) nő majd ki a pusztulásra ítélt gyökérből, azaz, származik majd egy uralkodó Dávidtól.

Miért hívják Isai gyökerének a Dávid házából származó új uralkodót (Ézs 11:10)? Mi az értelme ennek (Jel 22:16)?

A leírás egyedül Jézus Krisztusra illik, aki egyszerre „Dávid gyökere és új hajtása” (Jel 22:16, RÚF). Krisztus Dávid házából származott (Lk 3:23-31), aki Ádám-tól származott, aki pedig Isten fia volt (Lk 3:38), abban az értelemben, hogy Krisztus teremtette meg (lásd Jn 1:1-3, 14). Így Krisztus egyben Dávid őse és leszármazottja is!

Hogyan fordítja vissza a Dávid házából származó új uralkodó a bűn és a hitehagyás gonosz hatásait (Ézsaiás próféta könyve 11. fejezet)?

Az Úrral összhangban gondolkodik és cselekszik, igazságosan ítél, megbünteti a gonoszt és békét teremt. Isten visszahozza, helyreállítja és egyesíti Izrael és Júda hűségese maradványát, amikor Krisztus veszi át az uralmat (vö. Ézs 10:20-22). Erős, egységes ország lesz akkor, mint a filiszteusokat és más népeket legyőző Dávid király napjaiban volt. Az új Uralkodó viszont nagyobb lesz Dávidnál, az egész teremtett világban helyreállítja a békét: a ragadozók nem esznek többé húst, nyugalomban élnek majd együtt a korábbi zsákmányállataikkal (Ézs 11:6-9).

Vajon Ézsaiás próféta könyvének 11. fejezete csak Krisztus első eljövételéről szól, vagy a másodikról, vagy mindkettőről? Vizsgáljuk meg a próféciát, és jegyezzük le, hogy melyik eljövételről szólnak az egyes igeszakaszok!

Jézus mindkét adventjét egyetlen képben mutatja be a 11. fejezet. Összefüggenek, mert mindkettő egy egésznek a része, mint egy lap két oldala. Az üdvösség tervének beteljesedéséhez mindkét eljövétel szükséges: az első, ami már megtörtént, és a második, amit keresztényként a hitünk beteljesedéseként várunk.

„MEGVIGASZTALTÁL” (ÉZSAIÁS 12)

Ézsaiás próféta könyve 12. fejezete egy rövid zsoltár (ének), ami Istent dicsőíti kegyelmes és erős vigasztalásáért. Ez a zsoltár a helyreállított maradék egyik tagjának szavaival a héberek Egyiptomból való kivonulásához hasonlítja a megígért szabadítást (lásd Ézs 11:16). A szakasz Mózes és az izraeliták énekére emlékeztet, amit a Vörös-tengernél énekeltek, amikor megmenekültek a fáraó seregétől (lásd *Mózes második könyve* 15. fejezet).

Vessük össze *Ézsaiás próféta könyve* 12. fejezetét Mózes és a Bárány Jel 15:2-4 szakaszában található énekével! Miért Istent dicsőíti mindketőt?

Ézs 12:2 verse csaknem megnevezi Jézust Szabadítóként. Azt mondja, hogy „*Isten az én szabadítóm*” és „*megszabadított engem*” (RÚF). Jézus neve azt jelenti, hogy „az Úr a Szabadító” (vö. Mt 1:21).

Miért olyan fontos az a gondolat, ami Jézus nevében is benne van, miszerint az Úr a Szabadító?

Az Úr nemcsak *megszabadít* (Ézs 12:2), hanem Ő maga a *Szabadító*. Mindennél fontosabb a számunkra, hogy Izrael Szentje jelen van közöttünk (Ézs 12:6). Isten velünk van! Jézus nem csupán csodákat *tett*, hanem „*testté lett, közöttünk lakott*” (Jn 1:14, RÚF). Nemcsak felvitte a bűneinket a fára, hanem *bűnné lett* értünk (2Kor 5:21). Békét teremtett és Ő a mi békességünk (Ef 2:14).

Nem csoda tehát, hogy Isai gyökere „*a népek zászlója*” lesz (Ézs 11:10). Mindenkit magához vonz, amikor felemelik a keresztre (Jn 12:32-33). A maradék visszatér „*az erős Istenhez*” (Ézs 10:21), az értünk született Gyermekhez, a „*Békesség Fejedelméhez*” (Ézs 9:6, ÚRK).

Időzzünk tovább annál a gondolatnál, hogy Jézus a mi üdvösségünk! Olvassuk el Róm 3:24 versét! Abban az áll, hogy Jézusban van a megváltás. Benne történt meg, és Isten kegyelme és irgalma által lehet abban örök részünk. Más szóval, a Jézusban való megváltás hit által lehet a miénk, nem cselekedetekből, hiszen nem tudunk olyan jót tenni, hogy az üdvözíthetne bennünket. Egyedül csak Krisztus tettei válhatnak meg minket, amelyeket hit által tulajdonít nekünk. Hogyan ad reménységet és bizonyosságot nekünk ez az igazság az üdvösségünkkel kapcsolatban, főként, ha méltatlannak érezzük magunkat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A földi apa aggódik fiáért. Amikor kisgyermeke szemébe néz, remegve gondol az élet veszedelmeire. Oltalmazni szeretné kincsét Sátán hatalmától, távol tartani a kísértéstől és a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszülött Fiát egy még ádázabb küzdelem megvívására, még félelmetesebb kockázat vállalására, hogy az élet útját biztosítsa kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet! Csodálkozzatok, egek! Ámulj, ó föld!” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 33. o.)!

„Krisztus vállalta, hogy teljesíti a kötelezettségeket, amelyek az emberiség megváltásához szükségesek. Sem angyal, sem ember nem volt alkalmas arra, hogy elvégezze azt a hatalmas munkát. Egyedül az ember Fiát magasztalhatjuk fel, mert csak a végtelen személy vihette végbe a megváltás folyamatát. Krisztus beleegyezett abba, hogy összeköti magát a hűtlennel és a bűnösökkel, felveszi az emberi természetet, a saját vérét adja bűnért való áldozatként. A mennyei tanács felmérte az emberiség bűnét és megállapította a bűn büntetését, Krisztus mégis kijelentette: felvállalja a kötelességet, hogy teljesítse a feltételeket, amelyek révén a bukott emberiség reménységet nyerhet” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1896. március 5.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Krisztus mindkét eljövételét egy képen ábrázolta az Úr *Ézsaiás próféta könyve* 11. fejezetében. Ez segíthet legalább valamelyest megértenünk, hogy miért nem fogadta el Jézust minden zsidó az első adventkor. Azt várták, hogy azt tegye, amire majd a második eljövétel idején kerül sor. Miért olyan fontos helyesen érteni Krisztus adventjét? Hogyan tehetik például a második adventtel kapcsolatos hamis nézetek fogékonyá az embereket Sátán nagy végidei megtévesztésére (lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 39. fejezet)?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten megígérte maradék népének Ézsaiás idejében – akinek a neve azt jelenti: „az Úré a megváltás” –, hogy megszabadítja őket az elnyomás alól, ami a nemzeti hitehagyásuk miatt következik be. E reményteli prófécianak végső teljesevése Jézusban van, akinek a neve azt jelenti, hogy „az Úr a Szabadító.”

BARANYI FERENC:

A FAKERESZT

Ketten egy nyári délelőtt
állunk egy fa-Krisztus előtt.
Öcsém szeme elrévedez,
s halkan megszólal: Mondd! Ki ez?

Megmondom: Ő a Megváltó,
kegyelmet és üdvöt adó.
Ilyen kereszten ontá vért
a sok-sok ember bűnéért.

S beszélek, szavam megered;
a gyermek szeme rám mered.
Elmondom Jézus tetteit,
keserű szenvedéseit.

Öcsém megriad s felzokog:
Ó, én is gyilkosa vagyok!
Azért szegezték át kezét,
mert ma megvertem Pistikét!

S látja Jézus a mennyben fönn,
mint hullik az őszinte könny,
s szelíden felém mosolyog:
Ilyen legyen bűnbánatod!